

Den svære toer: Ingrid Nymo sprænger alle fiktionsgrænser i sin anden roman *Den røde hane*

Den røde hane er hverken en krimi, en socialrealistisk fortælling om udkantsdanmark eller en coming of age roman. Den er lidt af det hele- på én gang; en heksebrygget hybridfortælling, der med Ingrid Nymos sanselige og lyriske sprog får fortællingen til at transcendere en grænse til det magiske.

Af Isabelle Lillium

Boganmeldelse

Ingrid Nymo: Den røde hane. Forlaget Kronstork. 370 sider.

Et gammelt ordsprog siger, at når den røde hane galer, så er ilden løs. Og i Ingrid Nymos anden roman galer den røde hane ofte, for en pyroman er løs i en landsby ved Vesterhavet.

Handlingen udspiller sig i Thy i 2017 og fortælles af jegfortælleren Roberta. Det er særligt de lyriske beskrivelser af Robertas omgivelser, naturen i Thy og de sjove sammenligninger, som smelter sammen med Robertas indre følelsesliv, der gør indtryk. For eksempel når ”himlen er lysende mælkevid og sart, en gigantisk vådserviet spændt ud over kystvejen”, eller når der ligger udsnittede mirabelles i vejkanten, og ”efteråret holder sommeren i sig som en opsat frisure kan holde på hår, der ikke længere sidder fast i hovedbunden” (Roberta arbejder som ufaglært hjemmehjælper). Eller når Roberta deltager i et borgermøde vedrørende pyromanbrandene på et nedlagt harmonikamuseum:

”Smilene, der popper op her og der, er som billige telte, der blæser væk ved den mindste vind, ligesom Melanias smil, da hendes mand taler til hende ved indsættelsesceremonien. Så snart han har vendt sig væk, styrter hendes ansigt ned i en sorgfuld afgrund.”

Pyromanbrandene bliver som en fremkaldervæske, der får gammelt had og nag til at blusse op i det lille landsbysamfund. Alle mistænker hinanden, og der opstår ”en morderisk stemning i køen i Brugsen”.

Heden er de rastløses land

Roberta er et ubestemmeligt sted i tyverne, tidligere arkæologistuderende og er droppet ud af universitetet. Sammen med surferkæresten Valdemar er hun vendt hjem til barndomsegnen i Thy. Imens Valdemar for alvor er ved at slå rod i egnen som surferinstruktør, tager Roberta aftenvagter som udkørende hjemmehjælper. Afstanden imellem dem vokser, parforholdet er i opløsning, og Robertas eneste holdepunkt i livet er ved at glide hende af hænde. I sin søgen efter et nyt holdepunkt ønsker hun sig brændende et barn -og at afsløre pyromanens identitet. Robertas dannelsesrejse kører derfor parallelt med krimiplottet og er måske den virkelige fortælling her. Robertas møde med de ældre, der kun taler thybomål, deres historier om egnen, og mødet med omsorgsmedarbejderne i hjemmeplejen driver Robertas indre udviklingsplot frem:

”Karen fra min rute har fortalt mig, at heden er de rastløses land. At det er her, man møder landløberen, en omstrejvende mand der aldrig kommer frem i lyset, og som styrer den usynlige verden med højfolk, havfolk, ellekoner og ellepiger.”

Landløben i 2017 er en pyroman, der gemmer sig i mørket, og som styrer ellepiger som Roberta. Og som de fleste ellepiger lyver, stjæler og bedrager Roberta ligeledes sine omgivelser. Men plot-twistene bliver til tider lidt for fantasifulde. Alvorlige hemmeligheder afsløres, og Roberta og andre karakterer trækker blot på skuldrene. Historiens troværdighed lider derfor et knæk.

På trods af det formår Ingrid Nymo med sit lyriske sprog at væve gammel Vestjysk overtro sammen med realistiske og nutidige levnedbeskrivelser af thyboerne. Og det er her, at Ingrid Nymo som forfatter brillierer.